

ERIK VAN SCHAIK

WWW.GODSZAAD.NL

MISANTROOP DER LICHE M.

(2000)

1.

Zwaar bezopen, gekleed in mijn groene Dutrouxjas, een met bagger bevlekte lichtblauwe spijkerbroek en een oude blauwe floddertrui die zelfs bij huishoudens in achterstandswijken niet zou dienen als het kleedje voor de hond, en een biohazardadem steek ik mijn tong diep in haar mond. Ik proef sigaretten. Ik duw mijn rechterhand onder haar trui. Ik voel een zweterige vetlaag. Ze duwt haar lichaam tegen mij aan. Ik leg mijn linkerhand op haar rechterbil en ik druk haar kont tegen mij aan. Plotseling duwt ze

mij weg. Verschrikt kijkt zij mij aan. Haar vettige donkerblonde permanent. Kop kleiner dan ik. Grof geelachtig gezicht. Spreekwoordelijke damp van frituurvet druipt van haar hoofd.

‘Ik neem een taxi. Ik ga naar huis,’ zegt ze.

We staan op de Markt. Taxi’s rijden op en af. Ik kijk naar rechts. De klok van het stadshuis geeft halfvijf aan. ’s Ochtends wel te verstaan.

Ze sprak mij aan voor café De Bonte, een stuitend nachtcafé voor alleenstaanden ouder dan en stuitende vetkezen met hun naar overgang stinkende kutsluizen dan

wel trotse dildo look a likes met snorren en hun puffende naar baarvocht riekende zich volwassen noemende eega's, die daar hun overbodige money spenderen. Ik wilde het nachtcafé betreden om aldaar mijn stinkende geld over de balk te smijten en te hopen dat een wanhopige niet onaantrekkelijke vrouw zich over mij zou ontfermen. Eén en ander was echter niet het geval. Het café bezocht ik niet. En de vrouw? Zij is niet niet onaantrekkelijk. De hoop om nog iets mee te maken. Hoop wordt drang. Verdomme, nachtcafé. Kleding belangrijk. En alleen mijn hoofd en mijn beurs verraden geen armoede.

Maar toch...ze kijken toch naar de kleding. De fukking verschijning. Geen interesse. Verdomme.

‘Mag ik met je mee?’, vraag ik.

Ze kijkt naar de grond. Met haar rechtervoet schopt zij een wit plastic bakje, waar frieten in hebben gezeten, met donkergeel geworden mayonaise, naar haar linkervoet. Met haar linkervoet schopt zij het bakje naar voren. Tussen mijn benen door. Net iets achter mij. Zij kijkt mij weer aan.

‘Natuurlijk niet. Mijn vriend wacht mij thuis op. Hij zal raar opkijken als jij met mij mee komt,’ en ze is geïrriteerd.

Voor het nachtcafé vroeg zij mij hoe laat het was. Ook niet erg origineel. Ik zei dat ik dat niet wist en stelde haar voor iets te gaan drinken in het nachtcafé. Aldaar zouden wij kennis kunnen nemen van de tijd. Eveneens niet bijster origineel. Maar wat is er op dat tijdstip van de dag nog origineel? Het gaat er alleen nog maar om het out gaan zo lang mogelijk uit te stellen en om nog ‘iets’ mee te maken. Maar wat is ‘iets’? ‘Iets’ is iets dat na afloop eigenlijk niets blijkt te zijn.

‘Nee, ik wacht hier op een vriendin. Ze is in dat café,’ en ze stak haar rechterhand in de lucht. Wijzen, dat was de bedoeling,

kon ik het niet noemen.

‘Zijn die nog open. Ik dacht dat...’

‘Besloten feest,’ onderbrak zij mij.

‘Waarom ben jij niet meer bij jouw vriendin?’

‘Ze moest nog even wachten.’

‘Oh,’ alsof ik iets van haar begreep. Maar goed, echt helder was ik niet meer.

‘Ben jij zo’n dronkaard die ’s nachts vrouwen lastig valt?’, vroeg ze.

‘Heb jij vandaag nog naar het nieuws gekeken?’, en ik gaf geen antwoord op haar vraag. Trouwens... een dronkaard... de nacht... natuurlijk. En die vrouwen... daar houd ik van.

‘Eh...nee,’ zei ze verbaasd.

‘De Nikkei-index is weer gezakt.’

‘Oh,’ pufte ze.

‘EN DAT VIND IK NOU KUT,’ en zonder haar aan te kijken liep ik langs haar en vervolgde ik mij weg.

Nog voordat ik, twintig meter verderop, bij het OVP, een plein van en voor foutparkeerders, was liep zij alweer naast mij.

‘Je ziet er zo flodderig uit,’ zei ze.

‘Vrije tijd. Waarom zou ik mij fatsoenlijk kleden,’ alsof ik er anders op en top bij liep.

‘Het is wel een stapavond.’

‘Het is dinsdag. Dat is toch geen stapavond.’

‘Nee hoor. Het is zaterdag,’ verbeterde zij mij.

‘EN DAT VIND IK NOU KUT,’ schreeuwde ik.

Ze zweeg.

Naast elkaar, zonder iets tegen elkaar te zeggen, liepen wij naar de Markt. Ik dacht aan mijn koffiezetapparaat dat ik nodig moest ontkalken en niet aan haar. En waar zij aan dacht...Christus, misschien hoopte zij wel dat ik die dronkaard op het witte Pferd was die haar enorm ging lastig vallen. Pas op de taxistandplaats zei zij

weer iets tegen mij.

‘Jij bent net een zwerver.’

‘Zwerver zijn is prachtig. Je leeft als een God in moederkoek,’ en ik drukte mijn mond stevig tegen haar lippen.

2.

‘We kunnen beter stoppen. Dit heeft geen zin. Sorry,’ zeg ik tegen haar.

Zij heet Francine of Francien en ze ligt verveeld naast mij in bed. Ze heeft haar rechterhand om mijn halfstijve lul gevouwen.

Hey, geen vriend te zien.

‘Zal ik je nog es proberen te pijpen?’

‘Nee laat maar. Het lukt godverdomme gewoon niet.’

‘Heb je dat wel es vaker?’

‘Eh...nee, dit is de eerste keer dat mij zoiets overkomt.’

‘Je moet niet zoveel drinken.’

‘Ik ben nu eenmaal een dronkaard.’

‘Met zo’n slappe piemel valt er weinig lastig te vallen.’

‘Het gaat om het gebaar. Niet om de daad.’

‘Geef mij dan maar de daad.’

‘Ik dacht dat je vriend thuis zou wezen.’

‘Ik heb helemaal geen vriend, idioot,’ en ze laat mijn lul los.

‘Waarom zei je dan dat je een vriend had?’

‘Omdat ik dacht dat jij zo’n dronkaard was die ’s nachts vrouwen lastig valt.’

‘Ik val je toch niet lastig.’

‘Deed je dat maar.’

‘Ik ga slapen.’

‘Christus lul. Sodemieter asteblief op.’

‘Ik wil niet naar huis.’

‘GODVERDOMME,’ en ze staat op uit bed en verlaat haar slaapkamer.

Ik ga op mijn rechterzij liggen en sluit mijn ogen. Slapen. Christus, wat ben ik moe.

3.

Als er iets negatiefs over iemand gezegd wordt spitst hij zijn oren en gaan zijn mondhoeken omhoog.

Als buitenlanders en werklozen door de mangel worden gehaald knikt hij instemmend.

Een voorbeeld uit het verleden en hij komt met zijn verhaal.

Het ziekteverzuim stijgt ten opzichte van het vorige jaar de pan uit en hij geeft aan waaraan het ligt.

Iemand heeft een fout gemaakt, maar geen nood; hij zal degene die de fout heeft

gemaakt er op aanspreken.

Er zijn snacks uit het personeelsrestaurant te verdelen en hij staat vooraan.

Ik laat duidelijk merken dat ik een zware kater heb en mij fukking ellendig voel en hij lacht in mijn smoel en zegt: 'ik ben ook jong geweest', maar achter die vuile blik van hem zie ik de stapel vooroordelen jegens mij groter worden; Erik zuipt elke dag.

Hij is mijn collega van vijftig plus en ik kan mij er geeneens over opwinden. Ik vind het koddig...en...HIJ STERFT TOCH EERDER DAN IK.

4.

Laatst droomde ik dat ik verkleed als Robin Hood mensen die aan het begin van een succesvolle carrière stonden beroofde en het gestolen geld in twee grote zadeltassen deed. Op een wit paard reed ik door de villawijken van Nederland. Ik deelde het gestolen geld uit aan de rijken. Zij waren toch al verpest. Ik werd door het volk op handen gedragen.

‘GEEF ONS ARMOEDE,’ scandeerde het volk.

5.

Mijn, door zijn leiding gewaardeerde en door ons verafschuwde (de ongeschreven wetten van de arbeid met een ietwat ongeschoold karakter), leidinggevende heeft mij en een collega opdracht gegeven de kerstartikelen rond te brengen. Zo vergaar ik kennis over kerstguirlande, kralensnoer, tafelservetten, rotspapier, tafelloper, lametta en kerstbal met lint. Iets waar ik, als fervent tegenstander van God, mij tot dan toe nog nooit mee heb bezig gehouden.

Twee mensen, kosten ?, moeten zich een

hele dag bezig houden met het maken en het rondbrengen van kerstbestellingen. Bestellingen van nog geen vijftiengulden per afdeling. Maar je bent ambtenaar en...JE LEEFT OVERDAG WAT TRAGER, SYSTEMATISCHER EN...ACHTERLIJKER, dus je doet het en begint niet te zeiken.

Ik breng als eerste de kerstbestellingen van niveau nul. Mijn eigen afdeling Distributie en Opslag, de afdeling Huisvesting en Techniek, de Spoedeisende Hulp, de Dienst Automatisering, de Revalidatie, Ergotherapie, Logopedie, Fysiotherapie, Textiel. De Dienst Administratie en

Bedrijfseconomie, het Medisch Depot, de Schoonmaakdienst en de Centrale Sterilisatie doen in eerste instantie nergens moeilijk over. Ik lees hun bestelling voor, ik controleer de bestelling en zij tekenen de bon voor akkoord ontvangst.

Bij de Instrumentele Dienst, een afdeling die met torenhoge budgetten werkt, neemt een vrouw, lelijk...neen...eng (ze doet mij aan Willy Vandersteens tante Sidonia, maar dan de zwart/wituitvoering, denken), de kerstbestelling aan.

‘Rotspapier,’ zeg ik en ik leg het rotspapier voor haar neer op haar bureau. ‘ROTSPAPIER,’

en ze is verontwaardigd.

‘Ja hoor, rotspapier, mevrouw,’ en ik wijs naar de geceilde langwerpige rol rotspapier, die mij aan kaftpapier doet denken en bij mij een op de middelbare school opgelopen kaftrauma opwekt. Immers. Ik kon en kan geen boeken kaften, mijn lieve moeder vertikte het en het waren van school gehuurde boeken die intact moesten blijven. Weken werd ik beledigd door gereformeerde tweede opvoeders die mij aan Adolf Hitler deden denken en uitgelachen door puistenkoppen en brilmeisjes omdat ik in een vermetele poging mijn schoolboeken te kaften al

het kaftpapier had verneukt en mijn schoolboeken ingepakt had in de regionale pagina’s van dagblad De Gelderlander. Ja hoor, ik hoorde er niet bij omdat ik geen raceauto’s, voetballers, ruimteschepen dan wel toen al stuitende popsterren om mijn schoolboeken had. En die gehuurde schoolboeken...ik leverde ze gehavend in waardoor mijn ouders aan het einde van jedes schooljaar geconfronteerd werden met een om geld vragende gereformeerde schooldirecteur. EN DAT IS ENG. Zeker in een kleine leefgemeenschap.

‘MAAR DAT HEB IK HELEMAAL NIET BESTELD,’ en er komt speeksel

uit haar mond. Fukking aufgeregt. De werknemer achter het bureau. De dagindeling. Godverdomme. De stress. Why? Fukking why? Sta je onder de druk? Is het zo fukking belangrijk voor je?

‘Ik neem aan dat u het besteld heeft, mevrouw. Het staat in ieder geval op de bon.’

‘NEE HOOR. IK WEET WEL WAT IK HEB BESTELD. IK HEB GEEN ROTSPAPIER BESTELD. NEEM MAAR WEER MEE EN BOEK MAAR RETOUR,’ en haar hoofd loopt rood aan.

‘Weet u wat dit rotspapier kost?’

‘INTERESSEERT MIJ NIET. IK HEB

HET NIET BESTELD. HET GAAT NIET VAN ONS BUDGET AF,’ alsof ze het godverdomme zelf moet betalen.

‘Okay, dan neem ik het mee terug.’

‘STUUR DE BON WEL OP, JONGEN,’ en ik, jongen, zal de bon opsturen.

Ik neem het rotspapier á negenentachtig cent mee terug. Het mag niet op hun budget drukken. En zij...zij heeft minimaal een kwartier kutdag gehad.

Dit verhaal heette oorspronkelijk negenentachtig cent

Niet dat het er iets toe doet

6.

‘Erik?’

‘Ja,’ en ik blijf met mijn rug naar de stem staan.

‘Waar komt dit rotspapier vandaan?’

Een collega, Alex P., die...eh...hoger in de hiërarchie staat dan ik, een door hem verworven positie door altijd op het juiste moment tegen onze leidinggevende te instemmend te knikken, vraagt om opheldering over het rotspapier á negenentachtig cent dat ik op de administratie heb neer geflikkerd.

Ik geef geen antwoord. Ik sta met een

doos kerstballen in mijn handen en vraag mij af of ik over tien jaar nog steeds met kerstballen in mijn handen sta.

‘Erik?’

‘Ja,’ en ik draai mij om en kijk hem aan.

Hij houdt het rotspapier met zijn rechterhand omhoog. Zijn bolle kop straalt één en al verveling uit. Zijn bril maakt hem een koorbal aan de economiefaculteit. Maar het enige dat hij ooit onder ogen krijgt zijn bonnen van het werk en de sportpagina van Dagblad De Limburger. Wijdbeens. Donkerblauwe spijkerbroek. Smetteloos wit gestreken overhemd. Bovenste knoopje dicht. Geen stropdas.

Moest er verdomme ook nog bij komen. Zijn linkerhand in zijn linkerzij. Straalt veertig plus uit, maar is twee jaar ouder dan ik...drieëndertig.

Hij beweegt het rotspapier op en neer. Alsof hij dirigeert.

‘Wat doet dit rotspapier op mijn bureau?’, en hij legt de nadruk op ‘mijn’. Het iets willen voorstellen. Godverdomme, alsof hij onvervangbaar is. Hart voor de zaak. Nee hoor, haat voor de zaak. Honderden trappelen voor de poorten van de Arbeitseinsatz om jou...en ook mij... moeiteloos te vervangen. Maar guttegut... laat hem maar in de waan. Is ie nog

een beetje gelukkig voordat hij na jaren trouwe sukkel de moordbacillen in zijn kop krijgt en getrakteerd wordt op een enkele reis hiernamaals.

‘Wilden ze niet hebben bij de ID.’

‘Hoezo wilden ze dat niet hebben?’

‘Omdat kutje compleet het niet besteld heeft. Ik heb het maar mee terug genomen. Boek jij het retour? Ik heb er geen zin in.’

‘Maar ze hebben het wel besteld.’

‘Ze zeggen van niet.’

‘Wie zegt dat?’

‘Dat wijf. Je weet wel. Dat altijd zo zeikt.’

‘Stond het op de geleidebon?’

‘Tuurlijk. Anders neem ik het toch niet mee.’

‘Dan hebben ze het wel besteld.’

‘Zij beweert bij hoog en laag dat ze het niet heeft besteld.’

‘Ik zal de aanvraagbon er even bij pakken. Ik heb me toch niet vergist? Kan niet. Ik maak geen fouten,’ en hij lacht hard. Grap of...ach, wat interesseert mij het.

‘Doe dat.’

Ik draai mij weer om. Kerstballen. Per set of per stuk. Godverdomme, per stuk.

Net als ik niveau één wil rondbrengen komt Alex P. op mij af. Triomfantelijk laat

hij mij de aanvraagbon zien.

‘Kijk. Ze hebben het wel degelijk besteld,’ zijn grote overwinning.

‘Erik, ik heb haar gebeld. Ik heb haar gezegd dat wij het voor deze keer retour boeken, maar ik heb haar wel duidelijk gemaakt dat dit geen manier van werken is,’ zegt hij streng.

Op dat moment komt er een man in de leeftijd van dichter bij de dood dan ik van de Centrale Sterilisatie met de vraag of hij geen andere kleur kerstballen mag. Hij heeft liever goudkleurige kerstballen in plaats van rode kerstballen. Ik kijk op de klok. Halftien ’s ochtends. Godverdomme,

ik moet nog tot halfvijf.

7.

De eerste keer dat ik met haar de botte seks dan wel de liefde bedreef (voor mij was het liefde, voor haar...?) was op een donderdagochtend in maart éénnegentig. Ik had er net een nachtdienst opzitten in de azijnfabriek. Ik was meurig, fukking bezweet en helletje goor. Ik was met de bus naar mijn werk gegaan. Terug werd ik geweigerd door een busreiziger die met de buschauffeur stond te kletsen.

Het was een regenachtige ochtend. Acht uur 's ochtends. Het dagelijkse leven

kwam al aardig op gang. Kantoorklerken, schoolkutjes, schoollulletjes en oma's waren al uit hen al dan niet stinkende meurhokken gerot, trotseerden het daglicht en de regen, om aan te vangen met hun gebruikelijke dagindeling. Stinkend, geurend en meurend stond ik met mijn strippenkaart á elf gulden in de aanslag te wachten op buslijn negen die mij vanaf de Markt naar huis moest brengen. De bus stopte. De klapdeuren gingen open. De hand zei halt. De blik zei dodelijk. Ik dacht aan lopen.

Ik draaide mij om. En daar stond zij. Ze lachte naar mij. Kenden wij elkaar?

Verdomme, ze kwam mij zo fucking bekend voor. Kut, nee toch...ik was te fucking goor om haar...maar zij...

‘Jij bent toch Erik?’, en ze kwam lachend op mij afgelopen.

‘Ja, ik ben Erik,’ en ik stak mijn rechterhand uit.

‘Hoe is met jou?’, en ze schudde mij de hand.

‘Sorry, maar...eh...’

‘Marleen. Van vorige week.’

‘Vorige week?’

‘Hiertegenover,’ en ze wees lachend naar een kroeg met een Franse naam die ik fucking nooit kan onthouden.

‘Verrek. Inderdaad. Nu herinner ik het mij.’

‘Zie je wel.’

‘Ik was nogal dronken.’

‘Jij kunt slap lullen.’

‘Eh...ja. Ik zie er een beetje verlopen uit. Kom net van mijn werk en...’

‘Het is pokkenweer.’

‘Weer is weer.’

‘Ik kom er net vandaan. Dacht je misschien nog te zien, maar...eh...jij moest dus werken,’ en ze wees wederom lachend naar de kroeg met die Franse naam die ik fucking nooit kan onthouden.

‘Kijk,’ en ik liet mijn handen zien.

‘Ik heb hele zwarte handen,’ zei ik.

Ze moest lachen.

‘Ik zie het. Eh...je mag je bij mij wel even opfrissen. Ik woon hier vlakbij,’ zei ze lachend.

Lang krullend donkerblond haar. Opgewekte blauwe ogen. Zwarte leren jas. Strakke donkerblauwe spijkerbroek. Prachtige reet. Ze kwam terug van het stappen. Acht uur ’s ochtends. Vrouw van mijn dromen. Maar misschien ook wel iemand anders’ dromen.

Marleen bewoonde een studentenkamer van vier bij vier in een huis met nog veertig identieke kamers. Zij woonde op de

bovenste (derde) verdieping. Vijf douches in de kelder. Een keuken op de begane grond. Op elke verdieping een toilet.

‘Let maar niet op de rotzooi,’ en ze opende haar kamerdeur.

Matras op de grond. Bureau met stoel. Kledingkast tegen de muur. Kleine Philipstelevisie naast haar matras. Raam met uitzicht op een bruine muur.

Met de rotzooi viel het mijns inziens nog wel mee.

‘Hier.’

Ze gaf mij een schone handdoek.

‘Bedankt.’

‘Kun je je effe opfrissen.’

‘Waar?’

‘De douche is in de kelder.’

‘Heb je iets...eh...ik ben nogal nat,’ en ik sloeg met beide handen op mijn kletsnatte broek.

‘Tuurlijk,’ en ze liep naar haar kledingkast.

Ik bekeek haar prachtige reet. Verdomme, waarom neemt ze mij in herenkutsnaam mee?

‘Vind je het leuk om hier te wonen?’, vroeg ik terwijl zij haar kledingkast naspeurde naar een geschikte broek voor mij.

‘Tuurlijk niet. Het liefst woon ik in een groot huis in een afgelegen bos. Elke

week brengt een oersterke vent alles dat ik nodig heb. En de oersterke vent krijgt vervolgens een kop koffie van mij.’

‘Drinkttie em zwart?’

‘Wat?’

‘Zijn koffie.’

‘Nee. Alleen twee klontjes suiker.’

‘Ik wil in een studentenhuis wonen. Op een kleine kamer met irritante mannetjes en vrouwtjes om mij heen. Lui die ik absoluut niet mag. Haat. Ja, ik haat ze.

Ik ben enorm rijk, maar ik laat hun dat niet weten. Ik doe alsof ik een arme sloeber ben. Iemand die het niet heeft gered. Een loser. Een fucking loser van drieëntwintig

jaar jong die er een fucking kutzooi van maakt. Ik zuip me elke dag helemaal lam en doe alsof ik grote plannen heb. Dat ik ut ga maken. Maar iedereen in huis weet dat ik ut niet ga maken. Dat ik er nooit uit zal komen en dat ik uiteindelijk zal sterven als een verknipte gek.

Na elke twaalfde van de maand ga ik geld van ze lenen. Steeds een tientje. Om nog bier te halen. Om te kunnen zuipen. Na de twintigste van de maand, dan denken ze dat mijn uitkering of anderszins is gestort, betaal ik ze terug. Wachten tot de twaalfde. Dan begin ik weer met mijn gebedel. En dat allemaal met een enorm

vette bankrekening achter de hand.’

‘Maar wat doe je met al dat geld?’

‘Ik doe het maar een jaar of vijf. Daarna word ik een arrogante rijke hufter.’

‘Is dit iets?’, en ze hield een oerlelijke gele legging voor mijn neus.

‘Is dat niet te krap?’

‘Nee. Dat rekt toch mee. Hier,’ en ze gaf mij de legging.

‘Heb je iets van shampoo?’

‘Staat beneden in de douche.’

Het was een kutdouche. Een harde straal waarvan de temperatuur niet door mij geregeld kon worden en die iets te heet was.

Aan de shampoo waagde ik mij niet. Er stonden een tiental bijna lege flessen shampoo van verschillende merken en verschillende mensen rondom de douchebak. Enkele flessen waren fijngeknepen om de laatste druppels shampoo er uit te persen.

Niet te lang onder de douche.

In de vergeelde douchebak droogde ik mij af.

De legging was veel te klein. Tot net onder mijn knieën. Mijn ballen knelden en ik voelde mij net een balletdanser op zijn retour.

Ik pakte mijn natte goedje bij elkaar en

verliet de kelder. Op de trap naar de tweede verdieping kwam ik een gast van een jaar of dertig tegen met een glas whisky in zijn rechterhand en gekleed in een valse bruine ochtendjas. Onaangestoken filtersigaret in zijn mond.

‘Heb je een vuurtje?’, vroeg hij.

‘Nee.’

‘Kut,’ en hij liep verder.

Marleen zat voor haar bureau. Ze moest lachen toen ze mij zag.

‘Geef maar,’ zei ze.

‘Okay,’ en ik gaf haar mijn natte goedje.

Zonder op te staan legde ze mijn kleren op haar bureau. Ze keek naar mijn kruis. Lach

op haar gezicht. Ik voelde mij fukking naax. Ik wist mij geen houding aan te nemen. Ik wist niet wat ik moest zeggen. ‘Kom es,’ zei ze en ze spreidde haar armen.

Louter gekleed in haar oerlelijke gele legging stond ik voor haar. Ze bracht haar mond naar mijn kruis, opende deze en duwde haar geopende mond in mijn kruis.

8.

Ik sta met een plant á vijftien gulden voor de deur als hij de deur opent. Hem ken ik niet.

WELKOM.

Hij is op bezoek.

Ik ben op bezoek bij een vriend en een vriendin van ‘vroeger’. Een vriendschap die stand moet houden omdat het ‘vroeger’ zo leuk was en ‘wij wat hebben afgelachen’, maar die tegenwoordig bestaat uit formaliteit en afstand. Een afstand die veroorzaakt wordt door verschillende interesses, andere vrienden,

andere carrières...zo’n beetje alles eigenlijk, en niet meer te overbruggen is.

De man, eigenlijk een jongen nog, tilt een mountainbike naar buiten. Boven hoor ik haar stem; de vriendin van ‘vroeger’.

‘Je kuntum hiernaast zetten. Kgelooft dat de poort open is.’

‘Hallo,’ zeg ik.

Hij kijkt mij ongeïnteresseerd aan. Hij zwijgt.

Voetstappen op de trap. De vriendin van ‘vroeger’ verschijnt in de deuropening. Even kijkt zij mij aan. Geen lach. Geen gedag. Vervolgens richt zij haar aandacht op de man...ach, jongen nog.

‘Issie toch op slot?,’ vraagt de vriendin van ‘vroeger’ aan hem.

Ik sta nog altijd, en ik word volledig genegeerd, met de plant á vijftien gulden voor hun huis.

‘Ja, hij is op slot,’ zegt de jongen.

‘Wacht even. Dan haal ik de sleutel,’ zegt de vriendin van ‘vroeger’.

Ze gaat haar huis weer in. Upstairs. Nog altijd ben ik niet verwelkomd zoals dat gebruikelijk zou moeten wezen bij...eh... oude vrienden.

De jongen en ik staan naast elkaar voor het huis van mijn vriend en vriendin van ‘vroeger’. Hij heeft een mountainbike. Ik

heb een plant á vijftien gulden.

We zouden ons aan elkaar kunnen voorstellen, maar geen van ons zet de eerste stap.

Hij heeft een MEAO-hoofd met dito kleding. Dat overhemd. TROS, maar dan toch een beetje links...neen, zelfs dat niet.

De moderne lul in the street.

Jong.

Snel.

Centen.

Auto.

Voldoet aan de criteria die de huidige tijd eist.

.

.
.
flitsend

ik weet niet wat de inhoud is
anders drink ik ut op

.
.
.
De vriendin van 'vroeger' komt terug met
de sleutels. Zij opent de poort en de jongen
zet zijn fiets tegen de zijmuur van het huis.
Het hek wordt weer afgesloten.

'Zo Erik,' zegt ze.

Nu ben ik aan de beurt. Ze staat voor me,
maar ze kijkt mij niet aan. Ze kijkt langs

mij op. Ik geef haar de plant. Een cadeau
voor een vriendin van 'vroeger'.

'Dank je wel,' zegt ze droog.

Ze geeft mij een hand en ik krijg drie
zoenen.

WELKOM.

Die avond word ik getrakteerd op eten en
drank. De jongen, de vriend en de vriendin
van 'vroeger' hebben het louter over hun
werk (met name over collega's die ik
uiteraard niet ken), de kosten van een
lease-auto, rekeningrijden, het kopen van
huizen en zelfs het televisieprogramma
Big Brother komt ter sprake. Als ik
terloops opmerk dat de kans er in zit dat

ik binnenkort als schrijver gepubliceerd
word volgt er geen reactie.

Neen...

‘Er staat een pand te koop in West. Niets
voor jou,’ zegt mijn vriend van ‘vroeger’
tegen de jongen die vervolgens
instemmend knikt.

’s Nachts droom ik van ze. Ze zijn
getransformeerd tot pratende
pinautomaten. Ze bulderen. En er komt
louter geld uit hun monden.

En mijn gevoel zegt...

Dit was de laatste keer.

Godverdomme.

‘Oh ja,

we hebben het geeneens over voetbal
gehad...’

9.

‘Zulke grote borsten heb ik nog nooit in mijn handen gehad,’ zeg ik tegen mijn vriend P.

Hij reageert niet. Mijn vriend P. zit in de kleermakerszit op de grond. Hoofd voorover gebogen. Ogen gesloten. Zijn rechterschoen ligt een halve meter voor hem op de vloer. Zijn sokken, ooit wit, zijn zwart en nat. Mijn vriend P. is totaal naar de klote.

‘Hey,’ en ik stoot hem aan.

Zijn lichaam schokt, maar zijn ogen blijven gesloten.

‘Weten jullie het al?’, zegt ze en ze komt voor mij staan.

Ze is een (nog) blonde vrouw van veertig plus dan wel almost vijftig, is lelijk, maar heeft enorme borsten.

‘Voel maar,’ zegt ze.

Ik kneed haar enorme borsten.

‘Godverdomme, hoe krijg je ze zo groot?’

Is dat allemaal echt?’

‘Tuurlijk is het allemaal echt.’

Ze heeft een roze slobbertrui aan. Een lichtblauwe strakke spijkerbroek. Onaantrekkelijk wijf. Ze stinkt. Godverdomme. Zweet en sigaretten. En zij...in de leeftijd van dichterbij de dood

dan ik...is op dit tijdstip van de dag, halfnegen 's ochtends, nog volledig van de partij. En ze staat nog rechtop ook. En ze maakt nog een fucking fitte indruk.

Ik ben op een Sylvesterparty in Aken. Veel haar, goedkope sekt, bier, speed en nog meer haar. Ik sta in een ruimte waar de ganze Abend und Nacht...eh... elektronische muziek werd gedraaid en waar nog een man of tien aanwezig zijn. Mijn vriend P., lichamelijk dan, ik en de vrouw behoren daartoe.

‘Weet je het al?’, vraagt ze en ze kijkt me fucking strak aan.

Ik kijk terug. Godverdomme, ik wil liever

haar verwoestende blik ontwijken, maar iets...ja...eh...Christus uit de kale kut gekropen...iets is er waardoor ik haar blik niet ontwijk. Die groene ogen. Ik vind haar eng. Martijn de Magiër vond ik ook eng toen mijn jeugdvrienden al niet meer naar dat soort films keken en al flink aan hun plasser trokken, maar dit is toch anders. Zij is...anders eng. Geen plotseling schrikeffect, maar een angstgevoel dat je continu in de greep houdt en dat, eerlijk is eerlijk, wel lekker is. Geile angst, godverdomme. Dit is niet die hartaanval opwekkende schok die plotseling door je lichaam raast. Dit is een

pertinent aanwezig zijn van gevaar.

‘Dus jij neukt ons als wij jouw taxi betalen en met jou mee naar huis gaan?’

‘Ja.’

‘Waar woon je dan?’

‘Oh, hier niet ver vandaan. Zal niet veel kosten.’

Ze zegt al niet waar ze naar toe moet.

Godverdomme, hoewel ik het wel zie zitten om met haar mee te gaan, niet zo zeer om te wippen, maar de fukking spanning die het met zich mee brengt, zal het mij een aardige fukking duit gaan kosten.

‘Kom toch mee vent.’

Ze blijft mij aankijken. Christus, wat doet ze hier? Waar ben ik als ik haar leeftijd heb bereikt? Voor de openhaard, vrijgezel, met mijn broek op mijn enkels en mij aftrekkend op een gehuurde harde.

Plotseling grijpt zij met haar rechterhand in mijn kruis en knijpt zij fukking hard. Godverdomme. Duim duwend tegen mijn lul en haar vingers om mijn ballen gevouwen. Angst gerechtvaardigd. Klysmatrut. Ze brengt haar mond naar mijn rechteroor. Ik ruik haar weer. Godverdomme. Ze stinkt. Dat zweet. Stomdronken, maar dat ruik ik. Godverdomme.

‘Hoe oud ben je, knul? Twintig? Misschien wel achttien? Hey knul, zeg het me dan,’ en ze fluistert.

‘Vierentwintig,’ zeg ik hardop.

‘Wel knul...okay...ik durf te wedden dat jij nog nooit bent klaargekomen in de mond van een vrouw. Nee hoor, die kutjes van achttien slikken geen zaad. Hey knul, jij bent godverdomme nog nooit klaargekomen in de mond van EEN ECHTE VROUW,’ en het fluisteren wordt schreeuwen.

Ik zwijg.

‘Wil je mijn bek onder spuiten?’

Geile angst wordt nervositeit.

‘IK WIL JULLIE ALLEBEI,’ en ze laat mijn kruis los.

‘KLOOTZAK,’ en ze loopt weg.

10.

Kerstborrels zijn er om te lullen met de andere mens die in het bedrijf hoger staat aangeschreven dan jij, lachen om grapjes voor opa en oma, instemmend knikken indien noodzakelijk, twee halfjes wit voor op het toilet en je voor noppes finaal naar de klote zuipen.

‘Ik ben even naar het toilet,’ zeg ik tegen de man van de apotheek, die ik voor het eerst langer spreek dan ‘dag’, ‘handtekening graag’ dan wel ‘ik heb nog een koelzending voor jullie’. En, eerlijk is eerlijk, de man die ik tot nu toe een

enorme achterlijke lul vond, blijkt een aardige, geïnteresseerde, geëngageerde en stevig doorzuipende lul ouder dan.

Normaal is het ‘ik ben even naar het toilet’ bij dergelijke gelegenheden een excuus om het gesprek te stoppen omdat je niet meer weet wat je tegen je gesprekspartner moet zeggen of dat je zo fucking verveeld raakt van het gelul van je gesprekspartner dat je écht weg moet. Ditmaal niet. Ik vind het okay om met de man van de apotheek te lullen en moet echt zeiken.

Fucking spider in de pleepot. Ik word er zo fucking kotsmisselijk van. Je kunt nergens meer zeiken zonder die kutspin. Mikken

op de spin. Dat scheelt godverdomme met het poetsen van de plee.

‘Hier zeik ik godverdomme niet,’ fluister ik.

Vervolgens kijk ik snel naar het slot van de deur van de schijtpot. ‘Open’ staat er. Gelukkig. Er zit nobody achter die fukking deur. Niemand heeft mij gehoord.

‘Open.’

‘Dicht.’

Godverdomme, waar zijn de tijden van het groen en rood gebleven.

Ik kijk naar de wastafel. De kraan. Die hendel. Links of rechts. Omhoog of naar beneden. Weet niet wat koud of warm is.

Godverdomme, alleen oude kranen zijn nog voorzien van een blauwe en een rode kleur als teken van respectievelijk koud en warm.

HET STERFT UIT.

Dadelijk moet je eerst een commando geven aan het toilet voordat je jouw behoefte doet.

‘STRONT,’ en er gaat een deurtje open in de muur. Zacht toiletpapier en luchtverfrisser assorti binnen handbereik.

‘URINE,’ en er verschijnt een spin in de pot. Kut, weer die fukking kutsSpider.

Ik open de deur van de schijtpot. Dan zeik ik daar maar. Ik til de pleebril

omhoog, maar die blijft niet omhoog staan. Verdomme. Ik probeer het nogmaals. Nee hoor, die fucking pleebril blijft niet omhoog staan omdat deze fucking pot gebouwd is voor herenpoepers en niet voor herenplassers. Ze hebben godverdomme overal aan gedacht. Spinnen in potten. Pleebrillen down. Alleen de behoefte moet je godverdomme nog zelf doen.

Ik laat mijn broek zakken en ga op de pleebril zitten. Met mijn rechterhand stuur ik mijn lul in de juiste richting. Langzaam. Vervolgens een golf zeik. Ontlading. Ik moest fucking nodig. Even noodzakelijk moeten ophouden. Vreemd dat het er

dan niet direct met volle kracht uitspuit. Wachten. En vervolgens de golf. Christus uit de kale kut gekropen, wat kan zeiken toch fucking lekker wezen.

Als ik klaar ben blij ik zitten. Rechts naast mij ligt een blad uit de leesportefeuille op de grond. Stuitende kافت met fucking reclame. Onder andere reclame voor Playboy en een nieuwe meur aangeprijsd door een blonde deoher. Rechts boven de naam van het blad; Panorama.

Onbekende mooie vrouwen.

Bekende mooie vrouwen.

Bekende niet mooie vrouwen.

Bekend van radio en televisie.

Auto's.

Noeste mannen die aanvallen van enge
beesten overleven.

Voor Theo...van jouw lieve stoepdel...en
ik laat mijn kut aan heel werkend
Nederland zien...want die kutpanorama
kom je in menig bedrijfskantine dan wel
kantoor tegen.

.

.

.

donderdag

de dag van de leesportefeuille

doorsturen naar de postkamer

verdeeld leesportefeuille over diverse

afdelingen

mannen zijn op de hoogte

mannen met een fucking goed inkomen

en de mannen staan te wachten

het is godverdomme donderdag

en ze weten het allemaal

de leesportefeuille wordt nagepluisd

en de Panorama wordt er uit gepikt

deze nemen de mannen mee naar huis

sneaky in de tas

schnell

anders is somebody else je voor en moet

je een week wachten

waiting voor de volgende donderdag

.

.
.
Ik pak de Panorama.

Inderdaad.

Mooie en niet mooie vrouwen.

Man uit Miami bijna verslonden door een haai.

Lady Di is in de Panorama nog niet dood.

Katja Schuurman.

Angelique groet haar vriend Roy met een blootsreportage SPECIAAL VOOR HEM GEMAAKT.

Bijwerkingen van de pil.

Sharon Stone wil niet meer bloot.

Jongeren feesten in uitgaanscentrum.

Golfjes worden veel gestolen.

Pamela Anderson.

Expositie voor Jeroen Krabbé en Sylvia Kristel.

Randgroepjongeren in Amersfoort.

En nogmaals Katja Schuurman.

Middenpagina.

Angelique is naax naast een paard afgebeeld. Lang zwart krullend haar.

Tracht geil te kijken, maar op mij heeft het geen enkele uitwerking. Bruin door zonnebank. Brede heupen. Borsten

handvol. Kut met haar.

Ze is zesentwintig jaar jong en houdt

zielsveel van haar twee jaar oudere vriend Roy die iets in de computerbranche doet. Zij heeft momenteel geen betaalde arbeid, maar wil dolgraag iets met kinderen doen. Haar hobby's zijn paardrijden en tekenen.

En ze verwacht dat haar vriend Roy wel verrast zal wezen met deze blootsreportage.

Roy is wat later, maar zijn collega's zijn er al.

'Hey, moet je kijken. Dat is die van Roy,' zegt man 1.

'Ja hoor, dat is ze,' zegt man 2.

'Daar heeft ie ons niets van verteld,' zegt

man 3.

'Ze ziet er verdomd lekker uit,' zegt man 4.

'Die blijft niet lang bij hem,' zegt man 5.

'Passen toch ook niet bij elkaar,' zegt man 6.

'Ik heb het jullie toch gezegd,' zegt lul.

'Weet je wat we doen?,' zegt man 4.

'Nou,' zegt man 1.

'We leggen het blad met de pagina's van Angelique opengeslagen op tafel,' zegt man 4.

'Ja, dat is een goed idee,' zegt man 2.

'Kijken wat z'n reactie is,' zegt man 1.

'Zallie niet blij mee wezen,' zegt man 5.

‘Ik heb het jullie toch gezegd,’ zegt lul.

‘Goedemorgen,’ zegt Roy en hij betreedt de koffiekamer.

Zijn oog valt op zijn blote vriendin naast het paard. Een slecht geacteerd lach en hij gaat zitten. Zijn collega’s zwijgen en blijven hem gespannen aankijken. Wachten op een reactie. Een jaar fukking lol verzekert.

‘Weet je nog toen we die...,’ en ze weten het.

Roy probeert de lolligheid ervan in te zien.

Kudt.

HIJ MAG NIET AFGAAN.

HIJ MOET DE MAN BLIJVEN DIE HIJ WAS.

‘JAHAAAAAAAA, HIER KUNNEN JULLIE ZIEN HOE GELUKKIG IK BEN,’ schreeuwt hij lachend.

‘Hey Roy, nog van dattum vannacht,’ en man 2 balt zijn rechtervuist en houdt zijn rechterduim geklemd tussen zijn rechterwijs - en middelvinger.

Verdomme, het woord NEUKEN krijgt de lul zijn bek niet uit.

Roy lacht.

‘Ja, ik ben een gelukkig man,’ zegt hij.

Een collectief gebulder van brave burgermannen vult de ruimte.

En later die dag wanneer Roy afwezig is spreken brave burgermannen er schande van.

Ik buig voorover en voel in mijn rechterbroekzak. Papier? Yes. Ik haal het papier uit mijn broekzak. Wit papier. Zorgvuldig opgevouwen. Gevuld met een halfje wit.

Christus, het witte spul ziet er zo fukking onschuldig uit. Maar dat geldt ook voor HIV-zaad. Ach, onschuldigheid. Wit. De fukking kleur van de ellendige onschuldigheid. Ik ben en beken. Godverdomme.

Remember heaven en ik snuif een lijntje

wit van de papieren kut van Angelique.

‘Waar ben jij geweest?’, vraagt een collega aan mij als ik weer naast de man van de apotheek ga staan.

‘Dat duurde lang,’ zegt de man van de apotheek.

‘Oh ja, ik heb me afgetrokken op een foto van Katja Schuurman,’ zeg ik.

Ze moeten erom lachen. Dit wordt gewaardeerd.

WULDERPUNK IN HET LATE.

DE HULDE AAN DE BULDER.

‘Katja Schuurman. Dat vind ik een lekker wijf,’ zegt de collega.

‘Ik vind het maar een dom, té dik,

publiciteitsgeil en lelijk wicht,' zeg ik.

'Nee man. Je bent gek. Die is pas écht lekker,' zegt hij en hij trekt er een gezicht bij alsof hij zojuist in het kontgat van Katja Schuurman is klaargekomen...althans, zo vat ik het op.

11.

Ik rol met een zware kater voorover het bed uit en mijn oog valt op mijn schoenen. Christus, nu begrijp ik haar vraag of ik vaker in mijn werkschoenen op stap ga.

Ik ga aan het voeteneind van het bed staan. Ik heb een ochtenderectie waar je u tegen zegt en ik vind het, al zeg ik het zelf, een enorme prestatie. Ik voel me alsof er een brok frituurvet in mijn kop wordt verwarmd. Eh...nou weet ik niet hoe het voelt als er een brok frituurvet in je kop wordt verwarmd, maar...eh...ik voel me nu eenmaal alsof er een brok frituurvet in

mijn kop wordt verwarmd. Juist ja.
‘Heb je lekker geslapen?’, vraagt ze.
Hooguit een uur. Al die tijd lag ik met mijn lul tussen haar billen, haar borsten knedend en hijgend in haar nek. Pogingen om haar nog een keer te neuken strandden. Eén keer vond zij wel genoeg. Ze was fukking dronken en wilde het liefst maar één ding; héél diep slapen. En dat deed ze. Ze hoorde mij godverdomme niet meer. Ze voelde mij godverdomme niet meer. Ik draai mij om en kijk naar haar. Godverdomme, wat ligt ze daar mooi. Wat izz she mooi.
Het dekbed van haar afgeslagen. Op haar

zij. Net op vakantie geweest.
‘Waarom ben jij zo mooi bruin?’
‘Ben net terug uit Griekenland.’
Haar hoofd is weliswaar geen plaatje, maar haar lichaam... wonderschoon.
‘Mijn schoenen zijn inderdaad totaal klote,’ zeg ik.
‘Zeur niet. Kom je bij mij liggen?’
En ze spreidt haar armen.
‘Tuurlijk.’
En ik kruip terug in bed.

12.

‘Als er een Ford Taunus vol met van die Turken van rechts komt moet je die áltijd voor laten gaan. Ook al geven ze een teken dat jij voor mag gaan. Niet doen. Die klootzakken zijn niet te vertrouwen,’ zegt mijn rij-instructeur.

De Engelsman die in de bus voor mij zit doet mij aan mijn rij-instructeur denken. Ik word onpasselijk van de man. Mijn maag draait godverdomme om.

Jaar of vijftig. Verbrand, fucking sun, pokdalig gezicht. Donkerblond geverfd haar.

Ongegeneerd begint de lul zich in de bus te soigneren. Elektrisch scheren. After-shave. Gorgelen. Hij propt vleeskleurige watjes in zijn oren nadat hij eerst zijn oren heeft uitgemest met een wattenstokje.

En:

DAT WATTENSTOKJE OOK NOG BEKIJKT.

En:

IK MOET MEEGENIETEN VAN ZIJN GORE OORSMEER.

Vervolgens zet hij zijn stoel in de slaapstand, knoopt hij de vier bovenste knopen van zijn overhemd los, waardoor er een overdaad aan grijs vettig borsthaar

bloot komt te liggen, en ploft hij achterover in zijn stoel. En dat allemaal vlak voor mijn neus.

‘Die vuile Turken rijden allemaal in dat soort aftandse bakken. Voor de verzekering zie je. Laten ze je voor gaan en zetten ze hun aftandse bak zo tegen je auto aan. Kun je betalen. Verdikkeme, die lui hebben in ons land nog meer rechten dan wij...de Nederlanders.’

‘Links of rechts,’ onderbreek ik hem.

‘Ga maar naar rechts. Buitenspiegel. Binnenspiegel. Even omkijken. Richting aangeven. En naar rechts. Het beste kun je al ver van tevoren kijken. Maar denk

eraan: overdreven in de spiegels kijken. Daar let de examiner op.’

‘Jaja.’

‘En dat gaat dan van je no claim af.’

Toen de man zich aan mij voorstelde dacht ik dat ik met een kruisbestuiving tussen Gerald Vanenburg, Micky Mouse en Quasimodo te maken had. Hij heeft een afgrijselijk hoog piepstemmetje, waggelt, een I.Q.-loos hoofd en is enorm lelijk.

Ik stapte in de auto. Hij bleef echter op de oprit van mijn ouderlijke huis staan en trachtte door het raam aan de voorkant van mijn ouderlijke huis, nadat hij eerst vluchtig de voortuin had geïnspecteerd,

naar binnen te kijken. Ik wilde schreeuwen dat er niemand thuis was, dat hij niet door de boom voor het huis kon kijken, hoe zeer hij ook zijn best deed, en dat zijn getreuzel van mijn rijles á almost vijftig fukking pieken in het uur af ging, maar daar had ik het, achttien lentes jong, het lef niet voor. Immers, hij was zo'n vent waartegen ik destijds u zei en...eh...dat kankert een stuk kutter.

‘Heb jij wel eens brommer gereden?’

‘Neen.’

‘Dat wordt dan heel lastig. Jij kunt dus niets.’

Het mengsel van deo, after and sweat is

niet te harden. Nog lang in de bus? Ja, nog minimaal een uur. Kut. Naar buiten kijken. Polderlandschap. Koldermodel. Sloot. Hobbelen. Mijn ogen vallen dicht. Wat zou deze man in het dagelijkse leven doen?

IRA-kinderen verkrachten.

Geestelijk gehandicapten opsluiten en laten verhongeren.

Condooms kopen zonder dat hij er een rolletje stimirol bij koopt.

Zijn ex-vrouw lastigvallen met allerlei gerechtelijke procedures.

De Engelsman heeft op mij maar één uitwerking:

IK MAG HEM NIET.

DE LUL.

Ik moet mij niet ergeren.

Verdomme, niet ergeren.

De straat.

De winkel.

De bioscoop.

De disco.

De trein.

De bus.

Ik kijk godverdomme naar alles en iedereen.

De ergernis.

De fukking klotekutergenis.

Gek van het ergeren.

Hoe zou een wereld zonder ergernis en fukking too much denken er uitzien?

Zou ik fit, glimlachend en zonder drang naar het verderfelijke door het leven stappen?

Zijn er überhaupt lui die zo door das Leben stappen?

Misschien heb ik onderhuids een fukking drang naar een braaf, burgerlijk, voorgeprogrammeerd leven met vrouw (lief), kind (twee M), auto (rood) en huis (voortuin), maar kan ik het niet krijgen en camoufleur ik die drang door ertegen te ageren waardoor het ook nooit zal gebeuren?

.
. .
de kleine jongen in de straat wil naar binnen hij wil een huis een huis met een groot raam hij wil achter dat raam plaatsnemen en naar buiten kijken lachen hahahahahaha

.
. .
‘Wat doet je vader?’

Hij neukt de werkster zonder dat mijn moeder het weet. Oh ja, mijn tante, de zus van mijn moeder, weet het ook, maar die

zegt niets, want die neukttie ook.

‘Mijn vader werkt en is blank,’ zeg ik geïrriteerd tegen mijn rij-instructeur.

‘Bij de stoplichten rechtdoor.’

Examengeld achterover gedrukt.

Andere rijschool.

‘Erik, je moet bij Hasselbach gaan. Die vent is lachen. En hij geeft keigoed rijles.

Dat zegt iedereen,’ zegt een jeugdviend.

Who the hell is iedereen?

Lekkend en strekkend uit het alfabethol van de grote kudde laat ik mij informeren en leiden.

Maar de grote kudde is een slecht geïnformeerde harde kudde met interesses

zo groot als haar gezichtsveld.

‘Als er een Ford Taunus vol met van die Turken van rechts komt moet je die áltijd voor laten gaan. Ook al geven ze een teken dat jij voor mag gaan. Niet doen. Die klootzakken zijn niet te vertrouwen.’
Keigoed...wat en wie is kei?

13.

Er loopt een man met een formulier door de kelder van het ziekenhuis. Hij heeft het formulier in zijn rechterhand. Hij knikt vriendelijk tegen een hem tegemoetkomende man. Ook deze man heeft een formulier in zijn rechterhand. Deze knikt vriendelijk terug.

In de koffiekamer staan drie mannen met de armen over elkaar. Een ietwat corpulent huftertje met een bril. Een streng kijkende veertiger. Een immer aan zijn uiterlijk denkende lul die meent hart voor de zaak te hebben. Zij bespreken een probleem.

Knikken.

Peinzen.

Koffie.

Even van de werkvloer af.

Important.

Dit probleem, waarschijnlijk bestaat dat probleem al jaren, moet besproken worden.

Ik luister.

Ziekteverzuim.

Inderdaad, dat probleem bestaat al jaren.

En afwezig worden door de mangel gehaald.

De ambtenarij. Stank van gekopieerd papier, mandarijnenschillen, bruine bonen

scheten, sigarettenrook en lui zweet.

De man met het formulier voegt zich bij de drie klagende heren. Hij hoort de naam van een zieke collega. Of ziek... somebody die met een reden, wat die ook moge zijn, niet op zijn werk is. Hij mengt zich in het gesprek. Wat volgt is gekanker van vier heren die het met elkaar eens zijn.

Instemmend geknik.

Niet de discussie aangaan want dan krijg je scheve gezichten. En scheve gezichten zijn dodelijk. Stel je voor. Dadelijk val je uit de gratie van je collega's en dan moet je nog dertig jaar.

DEZE MAN HEEFT ER VEERIG JAAR
TROUWE DIENST OPZITTEN.

DANK U WEL EN TOT ZIENS.

WIJ WENSEN U EEN BEHOUDEN
VAART NAAR UW DOODSKIST.

...hopelijk iets met uw lever.

...maar het mag ook een loszittende
stoeptegél wezen.

...een verdwaalde politiekogel geeft de
dood een humoristisch tintje.

‘De maatschappij gaat op die manier naar
de klote,’ zegt de immer aan zijn uiterlijk
denkende lul.

‘Zo gaat dat tegenwoordig,’ zegt de
veertiger.

‘Heb ik jullie al verteld dat wij laatst naar
een nieuwe keuken hebben gekeken? Dat
was me wat. Wat een oplichters,’ zegt de
ietwat corpulente hufter met een bril.

Vol in het zicht van iedereen die langs het
magazijn loopt zit een uitzendkracht M.
Hij geeuwt. Fukking verveling.

‘Weer geen reet te doen,’ zeg ik.

‘De bestellingen zullen zo toch wel
komen,’ zegt de uitzendkracht M.

‘Over een half uur.’

‘Zo lang nog.’

‘Ga anders ergens anders zitten. Je zit
daar te veel in het zicht. Dadelijk denken
de lui dat wij niets te doen hebben. En wij

hebben het best wel druk hoor. Eh...het valt alleen niet zo op. Maar jij bent ook geen vaste. Vandaar.'

14.

Fukking hot Celsius.

En dat allemaal in de intercity van Maastricht naar Zandvoort.

Ze sprak mij aan toen ik mijn krant weglegde en zij, kort daarop, haar Viva. Ik had haar wel door. Ze was in Weert ingestapt, tegenover mij gaan zitten en hield mij constant in de gaten.

Dik en lelijk. Zoekend naar een gesprek. Zoekend naar contact. Godverdomme, zoek. Ze keek mij aan. Ik keek haar aan.

'Waar ga jij naartoe?', vroeg ze.

'Naar mijn broer.'

‘Waar woont jouw broer?’

‘Mijn broer woont in Amsterdam.’

‘Oh, studeert hij in Amsterdam?’

‘Nee hoor. Mijn broer ligt in het AMC.
Hij is ernstig ziek.’

‘Oh...eh...sorry. Dat wist ik niet,’ en ze keek onzeker naar buiten.

Wat een kutlandschap.

Wel groen.

Alsof ze zich schaamde.

‘De dokters geven hem nog maar dertig procent kans om zijn ziekte te overleven,’ zei ik.

‘Oh, wat verschrikkelijk voor je.’

‘Een kans van zeven op tien dat hij

sterft.’

‘Maar...eh...sterk wezen. Uitgaan van die dertig procent. Hoe vaak komt het niet voor dat mensen in uitzichtloze positie terugvechten.’

‘Ach, geeft niet hoor. Ik ben blij dattie dood gaat, want het is een enorme lul. Drie jaar ouder dan ik. Hij heeft mij vroeger veel gepest.’

‘Oh...eh...’

‘Ik ga em nog effe uitlachen.’

‘Eh...juist ja.’

‘Vader en moeder komen ook,’ en ik pakte mijn krant.

Einde gesprek.

15.

Een spektakel met een driekleur chaud und froid luchtdruk uit haar anus. Er zit een kind te schijten onder een boom. Hoop dat z'n baasje het opruimt. Eet een broodje kroket en ik sta met mijn voeten in de stront. Zoek godverdomme de schaduw op. Kut. Stront. De vette getatoeëerde blanke M met zijn onzichtbare zwembroek. Zijn vette pens hangt over zijn kloten. Spiegel nodig om zijn lul te zien. Hij duwt een zuurstok in zijn bek. Ik ga nooit meer naar het dagstrand. Ook al is het nog zo warm.

16.

Een relatie wilde ik het niet noemen. Zij noemde het immers ook geen relatie.

Marleen is lief.

Marleen is leuk.

En we gingen met elkaar naar bed. En we vonden het allebei leuk.

‘Maar ze is zo goed in bed. Elke zondagmiddag. Nee, ik heb het wel getroffen,’ zegt een man van mijn leeftijd tegen een andere man van mijn leeftijd en hij trekt er een bek bij...Christus, als je toch zijn vriendin bent, je ligt met je benen gespreid onder hem, hij neukt je,

hij komt klaar en hij trekt dan die bek...
dan kots je hem toch gelijk onder en maak
je het uit.

Ik zit in een kutkroeg en ik drink een kop
koffie.

Dit is een kutkroeg.

Bijvoorbeeld omdat in deze kroeg louter
op het oog gelukkige mensen M/V
komen.

Studenten.

Studentes.

Gelukkig met het oog op de toekomst. De
rijkdom wacht.

Trendy burgermannen en – vrouwen.

Drinken en eten. De beurs bij de hand.

Waar betalen ze het godverdomme
allemaal van? En die kleding. Merk. Duur.
Heel veel haargeil, deo und after.

Ik ruik es onder mijn armen. Wandelen
met een T-shirt, een floddertrui en een jas
aan. T-shirt wordt nat van het zweet. Klef
in de kroeg. Maar ik drink een kop koffie
dus lang zal ik hier niet blijven.

Dit is een kutkroeg.

Bijvoorbeeld omdat de muziek varieert
van stuitend kut tot enorm vaginaal
stuitend kut. Michael Bolton haat ik...of
niet zozeer Michael Bolton itself,
alhoewel, als je dergelijke kankerkuddes
de wereld in kotst kan ik mij voorstellen

dat je een gehaat persoon M bent, maar de kutmuziek waarmee deze ogenschijnlijke gelukkige lullen en kutten vermaakt. Ze knikken zelfs mee. Ze vinden het godverdomme nog leuk ook. Wat is dit een enorme kutkroeg. Maar ik zit er wel. Ik word zo nu en dan geil van ergernis. Rick Asshole Ashley hoeft hij echt niet te draaien. En toch doettie ut. Verdomme. Een kop koffie. Creamer und sugar in een zakje. Lepel. Drinkkum godverdomme zwart. Hij zet Boston op. De man die elke zondagmiddag met zijn geile vriendin neukt steekt zijn rechterarm veertig-

vijfenveertig in the air en roep YEAH, MORE THAN I FEELING. Zijn kompaan schudt stompzinnig met zijn hoofd op en neer, kijkt hem aan en steekt triomfantelijk zijn rechterduim op.

Goed in bed.

‘Lekker man. Jouw vriendin?’, zegt de man die elke zondagmiddag zijn geile vriendin neukt.

‘Hahahahaha,’ en hij knijpt zijn ogen half dicht en schudt losjes met zijn rechterhand.

Zijn kompaan knikt met een grote grijns op zijn smoel mee op het ritme van zijn rechterhand.

‘Yeah. Ik begrijp precies wat je bedoelt,’
zegt hij vervolgens.

Mens M aan het woord. De patser.

Neuken.

Flink van dattum.

Met een lekker wijf geneukt.

Godverdomme, zij deed dingen...

Wauw.

Maar nooit te zeer in details treden.

Niets over de achtergebleven stront op je
lul als je in een minder gereinigd kontje
hebt gespit.

Niets over het vieze gezicht dat zij trok
toen je per ongeluk haar gezicht onder
spoot.

Niets over haar zaadadem als je jouw tong
in haar mond steekt als zij jou net heeft
gepijpt.

Niets over pijn aan je pik als zij er
onhandig aan trekt.

Niets over de pisgeur van haar kut toen je
haar befte.

Niets over de chagrijnige blik van haar
als je te snel klaarkomt en vervolgens wil
gaan slapen.

Niets over de verontschuldigende blikken
als blijkt dat je elkaar, reeds in bed, niet
ziet zitten.

Niets over de reactie als het niet lukt.

Niets over de ontdekking van remsporen

in witte onderbroeken.

Niets over...eh...vreemde, enge, onduidelijke plekje op elkanders lichaam.

Neen.

HALLO, IK BEN MENS M EN MIJN VRIENDIN DOET ALLES.

HALLO, IK BEN MENS M EN MIJN VRIENDIN IS GOED IN BED.

Goed in bed.

Christus, vond Marleen mij goed in bed? 'Ze heeft zo'n lekker kontje. Oh, je zou het niet zeggen als je haar zo ziet, maar het is werkelijk fantastisch,' zegt de man die zijn geile vriendin elke zondagmiddag

een onvergetelijke beurt geeft.

HET GEVEN VAN EEN BEURT.

DAG.

IK BEN MENS M.

MISANTROOP DER LICHE M.

GOED.

EN IK GEEF U EEN BEURT.

EEN STEVIGE BEURT.

HEERLIJK HELDER.

HARD NEUKEN.

LEKKER.

'Dat geloof ik graag,' zegt zijn kompaan. Ik opende mijn ogen en keek naar het achterhoofd van Marleen. Mijn rechterarm om haar heen geslagen. Ik duwde mijn

kont naar voren. Stevig tegen haar aan.
Mijn slappe lul tussen haar heerlijke billen.
Ze sliep nog. Ze rook naar ochtendzweet.
Eén en al slaap dat zij uitstraalde. En ik
genoot ervan.

.
lovely

.
‘Ben ik goed in bed?’, fluisterde ik in haar
rechteroor.

Ze reageerde niet.

Wie zwijgt stemt toe.

Wat een geruststelling.

‘Weet je wat ze op mijn verjaardag doet?’,
aldus de man die elke zondagmiddag met

zijn geile vriendin wipt.

‘Nou,’ zegt zijn kompaan vol
verwachting.

Christus, wat heeft hij een afgrijselijke
modern-alto-sportschool-look, Lang haar
doch netjes. Stemt niet. Sterk
bovenlichaam. Christus, die witte trui. Hij
stinkt naar eng...bah.

‘Wauw man,’ en de man die elke
zondagmiddag zijn geile vriendin naait
steekt zijn wijsvingers naar voren.

‘Als ik je dat vertel,’ voegt hij eraan toe.

Ik drink mijn koffie en verlaat de
kutkroeg.

Dit is een kutkroeg.

Bijvoorbeeld omdat er mannen komen die vriendinnen hebben die goed in bed zijn... neen...verschrikkelijk goed in bed zijn.

17.

Waarom trek ik mij eigenlijk niet elke ochtend af?

Ik lig in een ziekenhuisbed. Geen bezoek.

De man naast mij heeft iets aan zijn lever, zijn dikke darm, zijn nieren en zijn vrouw. Zijn vrouw bezoekt hem twee keer per dag, lult met elke verpleger dan wel verpleegster die zich binnen een straal van vijf meter van het ziekbed van haar man waagt, voert hem bonbons, sinaasappels en bananen totdat hij zijn klysmazak en stomazak heeft vol geëtterd, en zegt na

elke boze blik van mij in haar richting dat ik mij positief moet opstellen.

En toen kwam de dokter binnen.

‘Hallo dokter.’

‘Hallo mijnheer van Schaik.’

‘Hebt u nog nieuws?’

‘Ja mijnheer van Schaik. Ik heb de uitslagen van het laatste onderzoek binnen.’

‘Wel dokter. Ik ben benieuwd.’

‘U gaat snel dood, mijnheer van Schaik.’

Angst.

Fukking angst.

‘Positief blijven denken. Zet um op. Nu zeker. Kop op. Positief blijven denken,’

zegt de vrouw.

‘Inderdaad...argh...doewk ook,’ aldus haar man die zo krank is dat ie geneens meer in de gaten heeft dat ie twee kersenbonbons in zijn mond heeft.

‘Luister mijnheer van Schaik. U krijgt zodadelijk van mijn assistent twee formulieren. Eén formulier voor de aanvraag van euthanasie. Het andere formulier is voor eventuele bijstand van de cliniclowns. Ik kan niets meer voor u betekenen, mijnheer van Schaik. Vaarwel mijnheer van Schaik.’

EN DE HEL GAAT OPEN.

STEEK JE NEUS TUSSEN MIJN

TENEN.

‘Oh...die zijn leuk,’ zegt de vrouw.

Verdomme.

‘Weet je nog, Henk? Die twee cliniclowns bij tante Agaath. Oh, zo leuk. Jij moet zorgen dat je die ook krijgt. Zal ik een verzoek indienen. Goh, hoe heten die ook alweer?’, zegt de vrouw.

18.

Mijn koffiepauze van een kwartier begint officieel tien uur ’s ochtends.

Half tien ’s ochtends slenter ik over het poliplein. Waar zal ik es naartoe gaan?

Ik ga schijten op niveau vier. Of schijten. Ik moet niet schijten, maar ik ga een kwartier op de pot zitten om wat te dagdromen. Met de trap. Gaat er weer wat fukking time voorbij.

Plotseling word ik vanachter geraakt door een hard voorwerp. Snoeihard tegen mijn kuit. Ik kan mij niet staande houden, mede door het onverwachte van de

gebeurtenis, en, nadat ik eerst achterover waggelend mijn evenwicht tracht te bewaren, val ik voorover. Door mijn armen zo snel mogelijk te strekken en mijn handen naar de grond te brengen weet ik mijn val enigszins te verbreken. Maar toch; het doet pijn.

Ik blijf even liggen. Als ik gelijk opsta dan lijkt het niet erg. Als ik blijf liggen denken omstanders dat ik zwaar gewond ben en dat roept medelijden op. Misschien wel een mooie vrouw die plotsklaps verliefd op mij wordt en twee criminele zoons van mij wil. Zeer onwaarschijnlijk, maar je weet het natuurlijk nooit.

‘Heb je je pijn gedaan, lieverd?’, zegt een lieve vrouwenstem achter mij.

Denkend aan lieverd draai ik mij langzaam en voorzichtig, dit om helse pijnen te veronderstellen, om en kijk ik in de richting van de vrouwenstem.

Een lelijke dikke vrouw met groen geverfd haar en veel ijzer in en rondom haar gezicht staat gebogen over een driewieler met een lachend kind. Het lachende kind wijst naar mij. Ik kijk naar rechts. Poli kindergeneeskunde. Moeders hangen verveeld in banken. En kinderen rijden rond op driewielers.

19.

Ik vraag mij wel es af hoe het zou wezen als je je leven andersom zou leven. Je staat op uit de dood. Je leeft enkele jaren terminaal met de fukking moordbacillen in je kop, je derde vrouw staat op uit de dood en heeft je fukking lief, je krijgt voordat je aan dertig jaar ellende tegen betaling begint een pijnlijk goedkoop koperen speldje op je rechterborst gespeld, je kinderen komen weer thuis wonen, je laatste zaadlozing is tevens je eerste zaadlozing en je wordt seniel, maar niet van ouderdom, maar van het kind zijn.

Gevolg is wel dat je vlak voordat je met een keizersnede opgeslokt wordt door je dan nog dooie -, maar spoedig in blijde verwachting zijnde moeder, schattig en lief wordt gevonden omdat je een schattig kind en een arme moederloze spruit bent. Dat is wel iets anders dan dat je met de fukking moordbacillen in je fukking kop zwaar dement, ruikend naar morfinestront en met de afzuigkatheters lekkend uit je uitgeteerde lijf stomarottend op een ziekenhuisbed omringd wordt door met euthanasieformulieren zwaaiende toekomstige nabestaanden.

20.

Ik loop naar het plein in het dorp.

Het plein.

Ik begreep van mijn ouders dat het ‘vernieuwde’ plein onlangs geopend is.

Het plein ligt er verdomme al sinds mensenheugenis.

Staat het bankje er nog?

Een houten bank aan de zijkant van het plein. Vroeger zaten er immer drie oude mannen op het bankje. Een stok. Gebocheld.

Elke dag fietste ik langs het bankje met de drie oude mannen. Ik vroeg mij destijds

geeneens af wat zij op dat bankje deden. Ze zaten daar...en...eh...ja, ze zaten daar.

Zijn de drie oude mannen nu dood?

Glückliche dood?

Glückliche Mensch?

Hoe zijn ze aan hun einde gekomen?

Ziekte...

Moord en doodslag...

Heroïne...

Neen.

Ik denk dat ze vol van levensmoeheid in bed de oogjes toe hebben gedaan en een enkele reis hiernamaals hebben gekregen.

Hemel oder hel?

Wie weet wat ze op dat bankje bespraken.

Het bankje van de oude mannen bestaat nog. Alleen zijn er geen oude mannen te bekennen. Het bankje is leeg. Autoverkeer op het plein. Mannen en vrouwen achter kinderwagens. Mannen en vrouwen achter winkelwagens. Kinderen luidruchtig. Het is levendig op het plein. Vroeger waren er louter drie oude mannen op het bankje en, incidenteel, een paar jongens met een voetbal en een toekijkend verliefd pubermeisje.

21.

Voorheen snackbar. Tegenwoordig petit restaurant. Dezelfde eigenaar. Culinair jasje. Een bord frieten wordt nowadays versierd met een blaadje sla en een schijfje tomaat. Niet meer staan in de vetbak. Tafels, stoelen, terras.

De vrouw van de eigenaar is gegrepen door de ouderdom. Hoewel ze, ik schat haar midden veertig, er nog verdomd lekker uitziet. Ik heb haar wel eens in mijn gedachten gehad toen ik mij aftrok. Maar toen was zij dertig en ik veertien.

‘Zeg het maar,’ en ze wekt niet de indruk

mij nog te kennen.

‘Zes pils graag.’

‘Blikken of flessen.’

‘Halve liters of gewoon?’

‘Alleen de flessen heb ik nog in halve liters.’

‘Okay, doe dan maar zes blikjes.’

.

.

.

...meenemen of hier opdrinken...

.

.

.

Ze pakt een dun wit plastic zakje. Six-pack Heineken uit de koeling.

‘Kunt u er nog een zakje omheen doen?’

‘Ze zijn steviger dan u denkt.’

‘Oh...eh...prima.’

Twee vijfenzeventig per blik.

ERIK VAN SCHAİK

WWW.GODSZAAD.NL

